

КОВЧЕГАРЪ

Напоследък като че нѣкакъвъ тъменъ саванъ отъ тежка коприна застели селото по жътва презъ горещитѣ лѣтни дни, въ кипежа и залисията на полската работа, когато до мръкнало кола и коне, тежко натоварени съ храна или снопи, отиваха и се връщаха по камения пѣтъ; жени и мъже съ бѣли забрадки, боси, почернѣли, съ запретнати рѣжави се бѣха сипнали изъ пожълтѣлитѣ отъ назрѣли класове ниви.

И вече рѣдко минаваше день безъ смъртникъ, безъ да обреди жестокиятъ и алченъ молебникъ съ невидимата си коса заспалитѣ сокаци.

Едни приеха ударитѣ смирено, като наказание отъ Бога за дългата война, погребяха умрѣлитѣ, натовариха леката имовина на колата и, изплашени, зарѣзаха и запусѣлия домъ и нивитѣ си непожънати, а по останалитѣ обгорѣли и набрѣчкани лица се изписа ужасътъ на червения страхъ отъ чудовищната ненаситна смъртъ, която, изглеждаше, бѣ обхванала съ несчетно многото си пипала разпрѣснатитѣ къщички на селото и нападаше отъ невиделица ту тукъ, ту тамъ, и мало, и голѣмо.

Свещеникътъ—прегърбенъ старъ килиенъ—служи литургии, изпърво на полето срѣдъ купитѣ, срѣдъ